

❖ „Köszöntelek Téged, Bagoly Ludvig vagyok. Kíváncsi vagy, miért jöttem? Nagy szenvedélyem az olvasás. Olvasok éjjel és nappal, ébren és álmomban, ha boldog vagyok, ha szomorú vagyok, én csak olvasok és olvasok. Nem titkolt vágyam, hogy Téged is olvasni hívjalak!”

Ezekkel a szavakkal hívta játszani (olvasni) a gyerekeket Bagoly Ludvig. Gondolt egy merészet és úgy döntött, hogy *Olvas velem!* címmel olvasásnépszerűsítő versenyt hirdet a gyerekek körében, a ceglédi Kossuth Művelődési Központ és Könyvtár gyermekkönyvtárában. Úgy gondolta, hogy a nyári szünet eltöltésének egyik leghasznosabb módja az olvasás, ami számtalan élménnyel gazdagíthatja azt, aki könyvet vesz a kezébe. Ezért az iskolaév végén, a nyári szünet kezdetének első napján – június 15-én – nagy várakozással és nem kis izgalommal indította útjára Bagoly Ludvig a gyermekkönyvtárosok segítségével az olvasásnépszerűsítő verseny első kiírását. Várakozás és izgalom, ez a két szó mindent elmond arról, hogy mit éreztek a szervezők a játék elején. Tudták jól, bizony sok igazság van abban, hogy nehéz ma a gyereke-

ket rávenni az olvasásra. Várakozás és izgalom, Bagoly Ludvig bizakodva tekintett a jövőbe. A gyermekkönyvtárosok pedig tudták jól, hogy nagy fába vágták a fejszájüket. Mert ugye a nyár egyenlő: meleg, napsütés, fagyi, nagy, s ha épp nincs strand és utazás, akkor jön az UNALOM. Igaz, hogy van néhány kötelező és ajánlott olvasmány a nyárra, de a gyerek inkább a számítógép elé ül, mintsem könyvet vegyen a kezébe.

Mivel tudnánk rávenni egy kisembert arra, hogy „kattanjon rá” egy könyvre, és ne egy számítógépes játékra? Ezt a kérdést tették fel a gyermekkönyvtárosok, amikor összedugták a fejüket, és keresték a válaszokat a kérdésre. Célul tűzték ki, hogy a játék végére minden gyermek jó barátságban legyen a könyvvel. Na, de ne siessünk ennyire előre! Döntés született arról, hogy három korcsoport számára kell könyveket kiválasztani, és a hozzájuk tartozó feladatlapokat elkészíteni. Az első korcsoportba az óvodás és az első osztályt befejezett gyermekek kerültek. A második korcsoportot a második, harmadik osztályt éppen elvégzett tanulók alkották. A harmadik korcsoportban pedig a ne-

gyedik, ötödik osztályos diákok versenyezhettek. A felsőbb évfolyamosokat (hatodik, hetedik, nyolcadik osztály) sem szeretttük volna kihagyni a játékból. Számukra fotópályázatot hirdettünk, arra kérve őket, hogy osszanak meg egy olvasással kapcsolatos képet az Instagramon.

Minden korcsoportnak harminc könyvet kínáltak fel a könyvtárosok elolvasására. Milyen könyvek voltak ezek? Könyvek, amelyeket szeretünk. Könyvek, amelyeket olvastunk valamikor. Könyvek, amelyeket utáltunk és félbehagytunk. Könyvek, amelyek megváltoztatták az életünket. A listát úgy állí-

tották össze a gyermekkönyvtárosok, hogy mindenki találjon benne az érdeklődésének megfelelő olvasmányt: szerepelt benne klasszikus és kortárs szépirodalom, romantikus, szórakoztató, történelmi és kalandregény, krimi, sci-fi, fantasy. Hiszen, ami nekünk gagyi, unalmas, érdektelen, az másnak lehet, hogy a szíve csücske. Nem vagyunk egyformák, más a korunk, az érdeklődésünk, a világnézetünk, de egy dolog – reméltük – összeköt majd minket, az olvasás szeretete.

A könyvek gyorsan lekerültek a polcra és elkezdődött a feladatlapok készítése. Minden könyvhöz tartozott

egy több kérdésből álló ellenőrző teszt, amelynek kitöltésével lehetett igazolni a kiválasztott könyv elolvasását. Szigorúak leszünk – mondták a könyvtárosok –, csak a helyesen megoldott és olvashatóan kitöltött feladatlapokért jár majd jutalom. Úgy döntöttek, hogy egy helyesen megoldott feladatlapért egy varázscsillagot adnak. Ez adta az ötletet, hogy készüljön egy album, amelyben a gyerekek a csillagokat gyűjthetik. Gyártották éjjel és nappal a feladatlapokat, aki figyelt, az tudja, kilencven feladat-

lapnak kellett elkészülnie a játék kezdetére. Dolgoztak rendületlenül. Hm. Milyen jó lenne, ha saját magunk terveznénk meg a csillaggyűjtő albumot! – vetette fel az egyik könyvtáros. Nosza, a legfiatalabb neki is látott ennek a feladatnak, és másnapra már a kész tervekkel érkezett a könyvtárba. De a feladatlapokat rendületlenül gyártotta mindenki tovább, közben érkeztek a foglalkozásokra a csoportok, jöttek a családok könyveket kölcsönözni. Két folyamatára elkészítése között pedig

újabb feladatlapokat gyártottak. Mert ne feledkezzünk el arról a tényről sem, hogy elindult a minőségfejlesztés a könyvtárban. Ott is helyt kellett és kell a mai napig állni, de elkészültek a tesztek. A polcon sorakoztak a játékban részt vevő könyvek, a feladatlapok izgatottan várták, hogy a mappából kikerülve gyermekkézbe kerülhessenek. A csillaggyűjtő album harminc üres rubrikája pedig arra várt, hogy minél több varázscsillag kerüljön a helyére. A könyvtárosok eldöntötték, hogy a feladatlapok nem kerülnek ki a világhálóra. Miért? Azért, hogy minden egyes alkalommal be kelljen jönni a könyvtárba.

A számok tükrében. Százharmincnyolc pontgyűjtő albumot kértek ki a gyerekek a verseny ideje alatt. Ebből száznegyven gyermek hozta vissza a játék végén az albumát, hetvenkét lány és harminchat fiú játszott velünk. Kilencszáznegyvenhat feladatlap érkezett be és lett értékelve. Hatvankét rajz készült a legkedvesebb könyves élményekről.

Az olvasásnépszerűsítő játék egy rendezvénysorozat részeként valósult meg, amelyet a Nemzeti Kulturális Alap támogatott.

A feladatlapokban mindig elrejtettünk egy kérdést, hogy mi tetszett a könyvben, miért ajánlanád másnak is elolvasásra. Gyerekek írták a könyvekről:

Cécile Aubry: Belle és Sébastien

„Mert érdekes, izgalmas, tele van váratlan fordulatokkal. Van olyan része, ahol

megható és aranyos, és van olyan, ahol kissé szomorú és vidám is egyben. Mit mondhatnék még nektek? Hogyha van boldogság a világon, hát Belle és Sébastien boldogok. Mindenkinek a saját könyvespolcán ott kell lennie ennek a könyvnek.” (Ott is van, ez a kisfiú a mai napig minden alkalommal megköszöni, hogy elolvashatta ezt a könyvet. A szüleit addig nem hagyta békén, míg be nem szerezték a könyvet a gyermek saját „könyvtárába”.)

Szabó Magda: Tündér Lala

„Imádom a történetet, a szereplőket, Tündérország apró titkait, az egész mesét szőröstül-bőröstül. Igaz, hogy Lalát nehezen szerettem meg, nem tetszett eleinte, hogy olyan szófogadatlan típus, de később iránta is meglágyultam.”

Bagoly Ludvigot a könyvek segítették az álmai megvalósulásához, ahhoz, hogy megtalálja önmagát és helyét a világban. Mindenkinek van az életében egy olyan pillanat, amikor úgy érzi, hogy nem érti meg őt se a családja, se az osztálytársak, a tanárok pedig végképp nem, akkor csak a könyvek maradnak, amelyek a leghűségesebb, nélkülözhetetlen barátaink lesznek, gondviselőink, személyes mulattatóink. Bagoly Ludvig is időnként előveszi egyiket-másikat, és ismét elolvasva szerelembe esik megint, lassan ízlelgeti a mondatok zamatát, mintha forró csokoládé olvadozna a nyelve alatt. Nagyon bírja a csiklandozását. És... készül a következő nyári szünetre, a forróságra, a kánikulára és a hűsítő olvasásra. ■

